

[Udenrigsministeren.]

er genstand for drøftelse på en ekstraordinær samling, som åbnedes den 14. i denne måned. Da der således foregår forhandlinger for at finde frem til en løsning, der vil kunne tiltrædes af så mange lande som muligt, mener jeg, at det vil være uhenigtsmæssigt på indeværende tidspunkt at komme med en nærmere redegørelse. Den danske regering søger naturligvis at yde sit bidrag til, at den ekstraordinære samling opnår et gunstigt resultat, sådan at grundlaget for en videreførelse af FN's arbejde kan sikres.

For så vidt angår det ærede medlems andet spørgsmål, vil jeg gerne gøre opmærksom på, at det ikke alene er østlande, der er i restance med betalingen til FN's udgifter i det mellemste østen og Congo, selv om denne gruppe skylder noget over halvdelen af de hertil skyldige beløb, men at også andre, herunder både europæiske, afro-asiatiske og latinamerikanske lande, er i restance med betalinger til disse formål. Det vil næppe tjene noget nyttigt formål, om jeg inden den ekstraordinære samlings afslutning skulle fremkomme med vurderinger over for disse lande eller domme over deres handlemåde.

Der har under debatten her været rejst spørgsmål om den sydafrikanske regerings apartheidpolitik. Den 2. maj i år havde jeg lejlighed til i besvarelse af et spørgsmål fra det ærede medlem hr. Kai Moltke at give tinget en redegørelse for, hvorfor den danske regering i lighed med regeringerne i de øvrige nordiske lande ikke har kunnet stemme for resolutionen, som blev vedtaget på FN's plenarforsamling i efteråret, og hvorfor regeringen ikke kan anse denne resolution som en lovlig og gyldig vedtagelse.

Jeg skal henholde mig til den redegørelse, jeg gav ved den lejlighed. Ved den samme lejlighed fik jeg også anledning til at sige, at et så alvorligt skridt som at iværksætte en statslig boykot over for Sydafrika kun er muligt for et land som Danmark med vor internationale anseelse og respekt for mellemfolkelige retsafgørelser, såfremt der foreligger en gyldig vedtagelse herom i De Forenede Nationer. Dette er fortsat ikke tilfældet.

Under de mange og alvorlige overvejelser, som regeringen forud for afstemningen i

efteråret i FN og i tiden fra resolutionens vedtagelse og indtil nu har gjort sig om dette spørgsmål, der ligger regeringen på sinde i lige så høj grad som det ærede medlem hr. Morten Lange, der har fremsat et forslag om motiveret dagsorden, har vi naturligvis været inde på tanken om, hvorvidt Danmark eventuelt i forbindelse med de øvrige nordiske lande måtte have mulighed for at gøre sin indfyldelse gældende over for de lande, som er Sydafrikas væsentligste handelspartnere. Jeg tror imidlertid, at der i det høje ting vil være forståelse for, at ingen regering vil kunne opfordre regeringerne i andre lande til at iværksætte foranstaltninger — og det foranstaltninger med de alvorligste økonomiske og juridiske konsekvenser — som den ikke selv anser sig for berettiget til at træffe. Selv om jeg meget vel forstår de synspunkter, der ligger bag det ærede medlem hr. Morten Langes forslag, og selv om jeg, som det vil fremgå af det, jeg har sagt, i høj grad har sympati for det formål, det ærede medlem søger opnået, må jeg derfor på regeringens vegne afvise forslaget.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen har stillet forslag om motiveret dagsorden gående ud på, at folketinget skulle tilslutte sig den tanke, som den finske præsident fremsatte den 28. maj, og som gik ud på, at de nordiske lande skulle indgå en aftale om at afstå fra at tillade atomvåben på deres område. Ifølge forslaget skulle folketinget yderligere opfordre regeringen til at indtræde i forhandlinger med de øvrige nordiske landes regeringer og i øvrigt give udtryk for en forventning om, at spørgsmålet måtte indgå i Nordisk Råds forhandlinger.

Om hele dette spørgsmål kan jeg henvise til den udtalelse, jeg i går fremsatte til pressen, og som jeg gerne — jeg beder den højtærede formand om tilladelse til et citat — vil gentage fra denne talerstol. Min udtalelse lød således:

„Det har altid været den danske regerings politik at fremme nedrustnings-sagen mest muligt, og i denne forbindelse har den konsekvent fastholdt sit ønske om at modvirke udbredelsen af atomvåben. Den af præsident Kekkonen fremsatte tanke må naturligt ses i lyset af og i sammenhæng med de forhandlinger,